

Olga van der Meer

*Met open
ogen* ROMAN

Olga van der Meer

MET OPEN OGEN

Uitgeverij Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

‘En daarna begon hij me het leven zuur te maken.’

‘Waarmee? Noem eens wat voorbeelden?’ Kirsten Schoenmakers schreef als een razende alles op. Ze hield niet van opnameapparatuur tijdens de interviews die ze afnam, dus deed ze altijd haar best de respondent met haar pen bij te houden. In het begin had ze wel een dictafoon gebruikt, maar ze merkte al snel dat dit voor haar niet de beste manier van werken was. De wetenschap dat het apparaatje toch alles wel opnam, dus dat ze niet noodzakelijkerwijs alles hoefde te onthouden wat er gezegd werd, belemmerde haar in haar concentratie. Haar gedachten dwaalden vaak af, waardoor ze de draad van het verhaal kwijtraakte. Niet zo heel erg, want ze kon het ’s avonds thuis afluisteren, maar toch was dat anders. Het gebeurde nogal eens dat ze dan dingen hoorde die haar tijdens het interview volledig waren ontgaan. Het gevolg daarvan was dat ze niet insprong op wat de vrouw tegenover haar vertelde. Bovendien wist ze zich de bijbehorende gezichtsuitdrukkingen niet meer te herinneren, en dat was juist een wezenlijk onderdeel van haar werk. Kirsten was er goed in om onderliggende gevoelens boven te halen en te verwerken in haar verhalen. Sinds die ontdekking deed ze alles op de ouderwetse manier, met pen en

papier. Soms had ze kramp in haar vingers van het schrijven, maar dat had ze er graag voor over. Het belangrijkste was om de verhalen van de vrouwen goed over te brengen in het tijdschrift waar ze voor werkte. Het verhaal zoals de vrouw het bedoelde, was niet per se het verhaal zoals ze het vertelde. Juist de onderliggende details waren vaak erg belangrijk.

Zo ook nu weer. De toon waarop Karin, de vrouw tegenover haar, sprak, was luchtig, en ze klonk zelfs een tikje geamuseerd. Kirsten zag echter aan het rusteloze friemelen van haar vingers en aan de zenuwtrek rondom haar mondhoeken dat ze behoorlijk aangeslagen was door alles wat haar ex haar had aangedaan. Dat zou haar invalshoek worden, bedacht ze, terwijl ze doorschreef. De schade die stalkers aanbrachten bij hun slachtoffers. Het feit dat zelfstandige, zelfverzekerde vrouwen langzaam maar zeker veranderden in nerveuze wrakken die de straat niet meer op durfden zonder constant over hun schouder te kijken. Vrouwen die hun telefoon niet meer opnamen als er een onbekend nummer op het display stond en die alle deuren en ramen stevig op slot deden, zodra ze binnen waren. Allemaal uit angst voor de man die het op hen gemunt had en die niet kon accepteren dat de relatie voorbij was.

‘In eerste instantie bestookte hij me met sms’jes en mails,’ vertelde Karin. ‘Toen ik daar niet op reageerde, begon hij me op te wachten bij mijn werk. Soms stond hij avondenlang hier aan de overkant alleen maar naar mijn ramen te staren. Ik ontving pakketjes die hij uit mijn naam besteld had, hij hackte mijn Facebook-account en zette er de raarste berichten op en hij stookte mijn vriendinnen op. Toen dat allemaal niet het resultaat had dat hij wilde, namelijk dat ik bij hem terugkwam, begonnen de dreigementen. Mijn ramen zijn al een paar keer ingegoooid en de banden van mijn auto zijn vorige week lekgeprikt. Het is nu afwachten wat zijn volgende zet is.’

‘Je hebt dus geen rustig moment meer, begrijp ik,’ merkte Kirsten op. ‘Ben je naar de politie geweest?’

‘Ja, maar die kan niets doen zolang er niets ernstigs gebeurt – en dan is het te laat,’ antwoordde Karin laconiek. ‘Ik weet dat hij achter de vernielingen zit, maar ik kan het niet bewijzen en dus wordt er niets met mijn aanklacht gedaan. Ik moet hem op heterdaad betrappen, werd me verteld.’

‘Is dat niet juist het werk van de politie?’ vroeg Kirsten zich hardop af.

Karin lachte schamper. ‘Dat zou je denken, ja. Er is me duidelijk te verstaan gegeven dat ze zich daar niet mee bezighouden. Dat zal wel weer een geldkwestie zijn, er is simpelweg te weinig politie in verhouding tot mensen die zich niet aan de wet houden. Bovendien hebben ze van iedere melding zo veel administratie dat er geen tijd overblijft om daadwerkelijk achter deze mensen aan te gaan. Dat is niet letterlijk zo tegen me gezegd, maar een goed verstaander heeft maar een half woord nodig.’

‘Dus moet jij het zelf op zien te lossen,’ begreep Kirsten. ‘Heb je iets ondernomen om hem te stoppen?’

‘In het begin heb ik met hem gepraat, daarna heb ik geprobeerd het te negeren en uiteindelijk heb ik een collega op hem af gestuurd die hem in niet mis te verstane bewoordingen heeft verteld wat hem te wachten staat, als hij niet stopt met zijn praktijken.’

‘En dat is?’

Karin haalde haar schouders op. ‘Hij heeft gedreigd hem in elkaar te slaan, maar Steef weet dat dit een loos dreigement was. Het heeft dan ook niet geholpen. Hij lachte mijn collega gewoon uit.’

‘Het is dus afwachten hoe dit gaat eindigen,’ zei Kirsten. ‘Een verhaal met een open einde.’ Ze noteerde de laatste aantekeningen en sloot haar map. ‘Wil je anoniem in het blad, of mag ik je naam noteren en een foto van je plaatsen?’

‘Ja, dat laatste, graag zelfs,’ was Karins antwoord. ‘Dit soort dingen moet in de openbaarheid, vind ik. Er moet iets aan gedaan worden, en dat krijg je alleen voor elkaar als er voldoende aandacht voor is. Met een anoniem verhaal kom je er niet, er moet een gezicht bij. Ik zoek zo veel mogelijk de media op in de hoop dat Steef daarvan terugschrikt. En voor het geval ik straks ergens vermoord in een greppel lig,’ liet ze daarop volgen. ‘Dan zijn er tenminste een heleboel mensen die weten wie de dader is.’

‘Ben je echt bang dat het zover komt?’ vroeg Kirsten geschokt.

‘Je weet het nooit. Steef kan geen “nee” accepteren, dat is wel duidelijk. Er zijn meer vrouwen vermoord om die reden.’

‘Ik hoop van harte dat ik niet binnenkort een vervolg met dat einde moet schrijven,’ zei Kirsten. Ze stond op en schudde Karin de hand. ‘Zodra het verhaal af is, stuur ik het je per mail op, zodat je het kunt lezen en we er eventueel nog veranderingen in aan kunnen brengen. De fotograaf neemt deze week nog contact met je op voor het maken van de foto’s. Jouw verhaal zal over zes tot acht weken verschijnen, daar krijg je twee bewijsexemplaren van toegestuurd.’

Ze nam afscheid en liep de twaalf trappen af die van de zesde verdieping van deze flat naar de begane grond voerden. Dat deed ze meestal, want ze was niet erg dol op liften. Het verhaal dat Karin haar verteld had, hield haar gedachten bezig. Het was te hopen dat Karin zelf haar verhaal nog kon lezen straks. Haar woorden hadden erg luguber geklonken. Maar nee, zo ver zou die ex vast niet gaan, hield Kirsten zichzelf voor. Natuurlijk, ze las ook kranten en wist dat dergelijke dingen gebeurden, maar verreweg de meeste stalkers kregen er op een gegeven moment gewoon genoeg van en stakten hun pogingen om hun ex terug te winnen. Media-aandacht was echter zeker geen overbodige luxe.

Ook die kon meehelpen een doorgedraaide ex-geliefde te doen inzien dat hij verkeerd bezig was.

In haar auto controleerde Kirsten haar mobiele telefoon, die ze altijd uitschakelde tijdens een interview. Ze had drie gemiste oproepen, zag ze. Eén van de redactie van het tijdschrift en twee van Rens, haar vriend. Hij had een bericht ingesproken op haar voicemail. Met een grote glimlach op haar gezicht luisterde ze dat af.

‘Hoi schat, vanavond eten bij mij? Dan maak ik je lievelingsmaaltje. Kus, rij voorzichtig,’ hoorde ze.

Zoals altijd als ze zijn stem hoorde, voelde Kirsten zich warm worden. Ze kende Rens nog niet zo lang, een halfjaar ongeveer, maar hij had haar leven in positieve zin veranderd. Het had direct geklikt tussen hen. Kirsten bowlde iedere week in de competitie die in het plaatselijke bowlingcentrum werd gehouden. Zes maanden geleden was Rens lid geworden van een van de andere teams en waren ze tegen elkaar uitgekomen op de baan. Hun score was gelijk geëindigd en Rens had haar gecompimenteerd met haar goede spel.

‘We staan gelijk, dus eigenlijk sta jij jezelf nu op je borst te slaan,’ had Kirsten plagend gezegd.

‘Jij hebt me door,’ reageerde hij lachend. ‘Als niemand zegt dat je goed bent, moet je het wel zelf doen, toch? Wat denk je van een biertje?’

‘Als frisdrank ook goed is, dan graag,’ accepteerde Kirsten.

Zo begon het tussen hen. Rens kwam, zag en overwon; Kirsten was onmiddellijk voor de bijl gegaan. Nu, een halfjaar later, was ze nog steeds net zo gek op hem, hoewel hun relatie zeker niet zonder slag of stoot verliep. Ze waren beiden sterke persoonlijkheden en dat botste nog weleens. Rens was dominant, maar Kirsten liet niet over zich heen lopen. Zo af en toe knetterde het behoorlijk tussen hen,

maar dat zorgde ervoor dat hun relatie in ieder geval niet saai werd. En het goedmaken was altijd een feest op zich. Rens had er nooit moeite mee om zijn ongelijk toe te geven als hij de oorzaak van een ruzie was, en Kirsten was er het type niet naar om te blijven mokken, dus duurden onenigheden nooit lang. Ze zaten met veel dingen op één lijn, deelden hetzelfde gevoel voor humor en waren allebei ambitieus.

Rens was enkele jaren geleden een eigen schildersbedrijf gestart en had inmiddels drie werknemers in dienst. Kirsten werkte als freelancejournaliste voor diverse bladen. Het tijdschrift met waargebeurde levensverhalen was haar belangrijkste opdrachtgever. Ze deed minimaal één interview per week voor deze opdrachtgever en had daarnaast haar eigen column in het blad, waarin ze haar mening gaf over actuele zaken en nieuwsitems. In een ander tijdschrift schreef ze wekelijks een reportage over de achtergronden van diverse beroepen, waarvoor ze iedere week een dag met iemand op de werkvloer meeliiep. Naast deze vaste werkzaamheden kreeg ze geregeld losse opdrachten. Rens en Kirsten hadden dus allebei geen baan van negen tot vijf. Rens was geregeld 's avonds nog aan het werk om een klus af te maken en bovendien had hij een administratie te voeren, waar hij overdag vaak niet aan toekwam. Op dat vlak begrepen ze elkaar uitstekend en dat zorgde niet vaak voor strubbelingen tussen hen.

Kirsten prees zichzelf gelukkig met een partner als Rens, die nooit zeurde als ze 's avonds of in het weekend een verhaal uit wilde werken. Op dit soort momenten, na het afnemen van een interview waarin een heleboel ellende over haar werd uitgestort, was ze zich daar nog meer van bewust. Rens was niet perfect, maar dat was zij ook niet. Trouwens, ze zou een perfecte man vreselijk saai vinden, daar verlangde ze absoluut niet naar.

Ze stuurde hem een sms om de afspraak voor die avond te bevestigen en reed naar huis. Ze woonde in een tweeka-merappartement net buiten het centrum, op de vierde verdieping. Vanwege haar afkeer van liften was de sportschool overbodig, zei ze altijd. Ze nam alleen de lift als ze zware boodschappen bij zich had. Voor ze naar Rens ging, werkte ze eerst het interview van die ochtend uit. Dat deed ze altijd het liefst meteen, als het gesprek nog vers in haar geheugen zat.

Aan het eind van de middag stond de eerste versie van haar verhaal in haar laptop. Kirsten rekte zich behaaglijk uit. Dit was een productief dagje geweest. Ze had weinig moeite gehad om het verhaal van Karin goed weer te geven. Dat ging ook weleens anders. Sommige verhalen leken zichzelf te vertellen, bij andere was het een worsteling om er een goedlopend, vlot leesbaar verhaal van te maken, waarbij de lezers niet halverwege afhaakten.

Tevreden sloot ze alles af. Morgen had ze geen afspraken, dan kon ze het op haar gemak nog eens doornemen en corrigeren voor ze de definitieve versie naar Karin stuurde voor haar goedkeuring. Dan had ze meteen tijd om haar administratie bij te werken, want dat was er de laatste tijd aardig bij ingeschoten. Er lag een stapel tijdschriften op haar bureau waar verhalen en artikelen van haar hand in stonden die gedeclareerd moesten worden. Overmorgen stond er een dag meelopen op een kinderdagverblijf in haar agenda, in het kader van haar artikelen over achtergronden van diverse beroepen. Daar verheugde ze zich op.

Ze hield van kinderen, maar had er in haar omgeving weinig tot niet mee te maken. Bij gebrek aan broers en zussen had ze ook geen neefjes en nichtjes. Rens had wel een broer, maar die had hij al jaren niet gezien. Hun vrienden en kennissen waren nog niet zover dat ze toe waren aan het stichten van een gezin. Kirstens vriendin Annelies was net

samen gaan wonen met haar vriend Gert-Jan, maar Annelies riep al jaren dat ze er niet over peinsde om moeder te worden, dus ook van die kant viel niet veel te verwachten. Zelf was Kirsten nog niet met dit vraagstuk bezig. Dat was iets voor de verre toekomst en zij plande nooit ver vooruit.

Rens legde net de laatste hand aan het eten toen ze binnenkwam.

‘Precies op tijd,’ prees hij, nadat hij haar een zoen had gegeven. ‘Ik was al bang dat het zou verpieteren.’

‘Ik wilde de eerste opzet van mijn verhaal afmaken.’ Kirsten schoof meteen aan de eethoek in Rens’ ruime keuken. De rest van zijn flat was opmerkelijk klein, dus zaten ze vrijwel altijd hier aan de tafel.

‘Is het gelukt? Zwaar verhaal?’ informeerde Rens.

‘Over stalken. Dat kan iemands leven goed verzieken. Die Karin durfde de straat bijna niet meer op. Ik vind het knap van haar dat ze de media opzoekt in een poging het te laten stoppen. Ik weet niet wat ik in zo’n geval zou doen.’

‘Gelukkig hoef jij daar niet bang voor te zijn.’ Rens zette een schaal roerbakmie en een schaal salade op tafel. ‘Ik ben niet het stalkerige type.’

‘En ik ben niet van plan om een eind aan onze relatie te maken.’ Over de dampende schaal heen knikte Kirsten hem warm toe.

‘Omdat ik graag kook, zeker.’

‘Dat heb jij goed gezien.’

Ze lachten elkaar toe. Dit was een van die gouden momenten waarop ze zich intens met elkaar verbonden voelden. Kirsten had daar geen grootscheepse liefdesverklaringen of overdreven romantische gebaren voor nodig. Samen aan tafel zitten en elkaar vertellen over hun dag was voor haar genoeg. Rens vertelde haar over een klant met wie hij problemen had, Kirsten gaf een verslag van het interview met Karin. Na het eten verkasten ze naar de kleine woon-

kamer, die gedomineerd werd door een enorme leren hoekbank. Er was nog net plek voor een salontafel, en een dressoir waar Rens' televisie een plek op had gevonden.

Kirsten ging zitten, terwijl Rens op zoek ging naar zijn afstandsbediening.

'Die heb je helemaal niet nodig,' plaagde Kirsten hem. 'Je kunt vanaf je luie bank zo met je hand bij je tv. Volgens mij heb je dit flatje expres om die reden gehuurd.'

'Het heeft zijn voordelen.' Rens grijnsde haar toe. 'Hoevel ik het tijd vind worden voor iets ruimers,' vervolgde hij serieus. 'Iets waar we met zijn tweeën in passen zonder elkaar voor de voeten te lopen.'

'Het zou inderdaad wel prettig zijn als ik niet voortdurend mijn benen stoot,' gaf Kirsten toe. 'Maar om nou speciaal te gaan verhuizen voor mijn gerief?'

'Niet voor jou. Voor ons,' verbeterde Rens haar. Hij keek haar bij die woorden veelbetekenend aan en langzaam begon het tot Kirsten door te dringen waar hij naartoe wilde.

'Bedoel je...? Echt waar?'

'Waarom niet? We houden van elkaar en we zijn toch al heel vaak samen, hetzij bij jou, hetzij hier bij mij.'

Kirstens ogen begonnen te schitteren. 'Ik weet dat ik niet heel romantisch ben aangelegd, maar bij dit voorstel had ik toch wel wat meer omlijsting verwacht. Waar zijn de bloemen, de kaarsen, het zachte achtergrondmuziekje?'

'Dat heb ik allemaal niet voor je. Wel iets anders.' Rens liet zich op één knie voor de bank zakken en pakte haar handen. 'Namelijk mijn onvoorwaardelijke liefde. Lieve Kirsten, wil je met me samenwonen?'

'Ja, natuurlijk.' Kirsten omhelsde hem lachend en huilend tegelijk. Dit was het laatste wat ze verwacht had. Haar antwoord kwam zonder enige aarzeling rechtstreeks uit haar hart. Pas veel later kon ze weer praktisch nadenken.

'Is het niet veel te snel?' vroeg ze zich hardop af. 'Zo lang

kennen we elkaar nog niet.'

'Lang genoeg,' mompelde Rens met zijn mond in haar haren.

'We hebben elkaars familie nog niet eens ontmoet. Mijn ouders zullen niet staan te juichen als ze horen dat ik in één huis ga wonen met een voor hen vreemde man.'

'Vertel het hun dan niet,' loste Rens dat simpel op.

Kirsten richtte zich iets op en keek hem onderzoekend aan. 'Dat meen je volgens mij nog ook,' zei ze.

Rens haalde zijn schouders op. 'Het is niet zo dat je veel contact met je ouders hebt. Wanneer heb je ze voor het laatst gezien of gesproken?'

'Enkele maanden geleden,' bekende Kirsten. Ze zag haar ouders inderdaad niet veel. Ze waren al behoorlijk op leeftijd geweest toen zij haar komst aankondigde. Haar ouders hadden zich erbij neergelegd dat hun huwelijk kinderloos zou blijven en ze hadden hun leven een heel andere richting gegeven. De onverwachte gezinsuitbreiding had hen overvallen en hoewel ze van hun enig kind hielden, had Kirsten zich altijd een indringer gevoeld. Iemand die er eigenlijk niet had moeten zijn. Ze had niets te klagen over haar jeugd, maar toch had ze zich niet aan de indruk kunnen onttrekken dat haar ouders opgelucht waren toen ze het ouderlijk huis verliet om op zichzelf te gaan wonen. Ze waren inmiddels in de zeventig en leidden een rustig, teruggetrokken bestaan in een klein dorpje, waar hun grote tuin omgetoverd was tot een soort kinderboerderijtje. Ze hielden kippen, konijnen en geiten en hadden sinds kort zelfs twee varkens. Ze hadden daar echt hun eigen wereldje geschapen en de enkele keren dat Kirsten bij hen op visite ging, voelde ze zich nog steeds een vreemde eend in de bijt. Hoewel deze mensen haar groot hadden gebracht en altijd goed voor haar waren geweest, had ze geen echte band met hen. Desondanks vond ze dat ze het niet kon maken om hen in het ongewisse te

laten over deze verandering in haar leven.

‘Ik ga hun niet slechts een adresverandering sturen zonder enige verklaring erbij,’ zei ze beslist. ‘Laten we binnenkort een zondag naar hen toe gaan.’

‘Hm, we zien wel,’ deed Rens dat nonchalant af.

Hij trok haar in zijn armen en leidde haar zo van dit onderwerp af. Het laatste waar hij behoefte aan had, was een verplicht bezoekje aan zijn aanstaande schoonouders. Zelf opgegroeid in pleeggezinnen en zelfs gescheiden van zijn enige broer, hechtte hij totaal niet aan familiebanden. Hij had genoeg aan Kirsten.

HOOFDSTUK 2

Ondanks de tegenzin van Rens, trokken ze twee weken later naar het noorden van het land om Jacob en Mira Schoenmakers kennis te laten maken met hun aanstaande schoonzoon. Kirsten had het er simpelweg doorheen gedrukt door kalm te verklaren dat ze anders niet van plan was te gaan verhuizen. Het was bijna op ruzie uitgedraaid, tot Rens inbond en toegaf. Nu zat hij met een chagrijnig gezicht naast haar in de auto. Ze waren bijna op de plaats van bestemming, maar er was nog amper een woord tussen hen gewisseld.

‘Op deze manier hoeft het niet,’ merkte Kirsten op een gegeven moment korzelig op. ‘Als jij je zo gedraagt, durf ik je niet eens aan hen voor te stellen.’

‘Mooi, dan keren we nu om,’ zei Rens. ‘Je zegt het maar.’

‘Zeg, doe eens even normaal!’ schoot ze uit haar slof. ‘Dat jij nou niet gewend bent aan een normaal gezinsleven, wil niet zeggen dat ik mijn ouders ter wille van jou af ga danken.’

‘Je hebt zelf geen enkele band met hen, waarom wil je mij dat dan wel door de strot duwen?’

‘Het zijn wel mijn ouders. Als jij daar geen respect voor op kunt brengen, draaien we nu inderdaad om.’

Rens trok een gezicht alsof dat hem helemaal niet slecht uit zou komen. De dreiging achter haar woorden ontging hem echter niet.

‘Vast niet zonder consequenties,’ mompelde hij.

‘Dat heb je goed gezien, ja,’ reageerde Kirsten vinnig.

Rens’ ogen vernauwden zich en zijn mond vertrok tot een smalle streep. Kirsten zag dat hij zijn handen wat steviger om het stuur klemde. Ze bereidde zich voor op een kwade uitval, met een stevige ruzie als gevolg. Als Rens zo keek, volgde er meestal een driftbui. In plaats daarvan ontspande zijn gezicht echter na korte tijd.

‘Sorry,’ zei hij. ‘Je hebt gelijk. Maar ik heb nu eenmaal niet veel met ouders op, zoals je weet. Die van mij hebben er een puinhoop van gemaakt.’

‘Dat kun je de mijne niet kwalijk nemen.’

‘Jullie vormen anders ook niet bepaald een liefhebbend, hecht gezin.’

‘Dat komt vooral door de omstandigheden. De generatiekloof is te groot,’ zei Kirsten peinzend. ‘We begrijpen elkaar niet, waardoor het contact stroef verloopt. Mijn ouders waren opgelucht toen ik op mezelf ging wonen, maar ze hadden het liefst gezien dat ik met een degelijke man was getrouwd, een paar kinderen had gekregen en in het dorp was blijven wonen.’

‘En in plaats van die degelijke man worden ze nu opgescheept met mij als schoonzoon,’ zei Rens half geamuseerd, half in ernst.

Kirsten keek hem van opzij onderzoekend aan. ‘Ben je soms bang dat ze je niet mogen? Maakte je daarom zo veel misbaar over dit bezoek?’

‘Ik ben niet echt de ideale schoonzoon. Ik kan me van mijn eigen ouders alleen nog het geweld en de ruzies herinneren, ik ben opgegroeid in vier verschillende pleeggezinnen en ik woonde op mezelf toen ik nog maar net zeventien

was. Ik heb veel bagage, Kirsten.'

'Des te meer bewondering heb ik voor je,' zei Kirsten ernstig. 'Voor hetzelfde geld was je aan de drank of de drugs gegaan en was je afgeleden in het criminele circuit, zoals zo veel jongeren gebeurt die geen stevige ondergrond hebben gekregen. Kijk eens naar wat jij bereikt hebt. Je bent begin dertig en je hebt al een eigen bedrijf met drie mensen in dienst.'

'En een fantastische vriendin,' zei Rens met een lachje.

'Ik weet zeker dat mijn ouders je heel graag zullen mogen.'

'En zo niet? Als ze me niet goed genoeg vinden voor hun enige dochter?'

'Dan is dat hun probleem. Ik ben oud en wijs genoeg om mijn eigen keuzes te maken,' antwoordde Kirsten beslist.

'Hm, oud wel,' mompelde Rens.

'Je hebt geluk dat we in een rijdende auto zitten,' lachte Kirsten.

Ze legde haar hand op zijn knie en kneep er even in, blij dat de dreigende storm was overgewaaid. Rens had meer moeite met zijn slechte jeugd dan hij meestal liet merken, peinsde ze. Hij praatte er weinig over, maar Kirsten wist dat hij veel had meegemaakt in de diverse pleeggezinnen waar hij vroeger was ondergebracht. Niet voor niets was hij tot vier keer toe in een ander gezin geplaatst. Deze ervaringen hadden hem behoorlijk beschadigd. Zijn zelfvertrouwen was zodanig aangetast dat er nog maar heel weinig van over was, iets wat hij probeerde te verdoezelen met een grote mond en aangeleerd, zelfbewust gedrag dat niet van binnenuit kwam. In wezen was hij nog steeds dat eenzame, stille, teruggetrokken jongetje van toen, dat begon ze steeds meer te beseffen. Hij was haar daar des te liever om.

Enmaal bij haar ouders liet Rens overigens niets meer merken van zijn aanvankelijke tegenzin. Hij was de charme

zelf, bewonderde de tuin en de dieren, deelde complimentjes uit en pakte Jacob en Mira volledig in door uitgebreid over zijn bedrijf te vertellen. Kirsten zag het met verwondering aan. Was dit werkelijk dezelfde Rens die een uur geleden nog met een chagrijnig gezicht naast haar had gezeten vanwege dit bezoek? In dat geval kon hij uitstekend toneelspelen, en die ontdekking gaf haar niet zo'n prettig gevoel.

'Dat is een aardige jongen, Kirsten,' fluisterde haar moeder haar nog snel in voordat ze aan het einde van de dag weer in de auto stapten.

'Oké, vertel,' eiste Kirsten zodra ze uit het zicht waren. 'Wanneer speelde je toneel? Op voorhand, of toen we er eenmaal waren?'

'Wat bedoel je?' vroeg Rens onschuldig.

'Hou je niet van den domme, Rens. Je zat te zeuren en te mokken als een klein kind dat zijn zin niet krijgt, maar toen we er eenmaal waren, sloeg je om als een blad aan een boom. Ik krijg toch een beetje het idee dat ik in de maling word genomen,' zei Kirsten met een strak gezicht.

'Dat was geenszins mijn bedoeling,' verzekerde hij haar snel. 'Ik had je al gezegd dat je gelijk had. Om het goed te maken heb ik extra mijn best gedaan, dat is alles. Je ouders zijn aardige mensen.'

'Dat vonden ze van jou ook.'

Rens lachte jongensachtig. 'Mooi. De weg naar jouw hart gaat blijkbaar via hen, dus moest ik me wel van mijn beste kant laten zien.'

Omdat het rustig op de weg was, nam Kirsten het risico hem een lichte stomp tegen zijn arm te geven.

'Je bent een onvoorspelbare man,' bromde ze. 'Ik heb de hele tijd in de zenuwen gezeten omdat je zo'n rothumeur had, en vervolgens wind je hen om je vinger. Had je me dat

niet van tevoren kunnen laten weten?’

‘Ik vind ze echt aardig, ik deed niet alsof. Ze hebben echt hun eigen wereldje geschapen daar, hè? Hun eigen bolwerk, waarin ze niemand nodig hebben.’

‘Zelfs mij niet.’ Het klonk onwillekeurig een beetje triest.

‘Wij gaan onze eigen wereld maken,’ troostte Rens haar. ‘Zo snel mogelijk. Wat voor soort huis wil je?’

‘Hm, even denken. Een vrijstaande villa met een inpan-dig zwembad, een kelder waar we een bioscoop van kunnen maken en een ruimte waar we een pooltafel in kunnen zet-ten en een dartbord neer kunnen hangen. Met een bar erbij uiteraard. En een garage in de ruime tuin.’

‘Ooit,’ beloofde hij. ‘Ik ga mijn best doen en heel hard werken om die droom waar te maken voor je.’

‘Gekkie. Als we maar samen zijn, dan maakt het me niet uit. Desnoods trekken we in jouw of in mijn flat. Hoe klei-ner je begint, hoe meer ruimte voor verbetering er is,’ sprak Kirsten filosofisch.

‘Geen flat,’ zei Rens echter beslist. ‘Het hoeft niet groot te zijn, maar ik wil wel een huis met een tuin en ruimte genoeg voor de toekomst. Het heeft geen nut om nu ergens te gaan wonen waar we uit groeien zodra ons eerste kind zich aankondigt.’

‘De eerste jaren heb ik nog geen plannen in die rich-ting.’

‘Ik ook niet, maar ooit wil ik wel een gezin stichten. Het is fijn als we dan niet tegelijkertijd hoeven te verhuizen.’

Hij nam een afslag en remde af voor een rood verkeers-licht, wat Kirsten de gelegenheid gaf haar gezicht even te-gegen zijn arm te leggen.

‘Wat leuk, toekomstplannen maken,’ genoot ze. ‘Heb je al iets in gedachten?’

‘Eigenlijk wel, ja,’ gaf Rens toe. ‘Ik had het je pas willen vertellen als het helemaal rond is.’

‘Vertel nu maar vast, dan heb ik iets om me op te verheugen.’

‘Het kan nog afketsen,’ waarschuwde hij haar.

‘Dat geeft niet, voorpret is ook leuk. Als dit niet doorgaat, vinden we wel iets anders.’

‘Via een oud-collega van me kan ik misschien iets huren.’

‘We,’ viel Kirsten hem in de rede. ‘Kunnen we misschien iets huren.’

‘Nou ja, ik heb voorrang vanwege mijn connecties in de bouwwereld. Jij zou het niet krijgen. Wil je het nou weten of niet? Het gaat om een benedenwoning in een oude wijk, die recentelijk is opgeknapt en waar meer groenvoorziening aan is gelegd. In eerste instantie was het de bedoeling dat die wijk helemaal gesloopt zou worden en er nieuwbouw voor in de plaats zou komen, maar de crisis heeft roet in het eten gegooid. De eerste tien jaar blijven die huizen zeker nog staan,’ vertelde Rens.

‘Is dat die wijk aan de oostkant van de stad, vlak bij het overdekte winkelcentrum?’ vroeg Kirsten met glinsterende ogen.

‘Klopt. Er zijn daar het laatste jaar nogal wat mensen weggetrokken en met het oog op de sloopplannen zijn daar niet meteen nieuwe huurders voor gezocht. Nu de plannen voorlopig in de ijskast zijn beland, zoeken ze die wel.’

‘Dat zijn hartstikke leuke huizen,’ wist Kirsten. ‘Niet al te groot, maar heel praktisch ingedeeld en met een behoorlijke tuin aan de achterkant die ruimte biedt voor een eventuele uitbouw.’

‘Ik ga geen stuk aan een huurhuis bouwen,’ waarschuwde Rens voorbarig.

‘Een grote schuur dan, die we als opslagruimte kunnen gebruiken,’ fantaseerde Kirsten. ‘Dan kun je daar meteen een soort werkplaatsje in maken. Jij klust nu eenmaal graag.’

‘Je loopt ietwat op de feiten vooruit,’ zei Rens met een

snelle blik opzij en een glimlach om zijn lippen.

‘Hoe groot is de kans dat we het kunnen huren?’ wilde Kirsten weten.

‘Vijftig procent. Het lukt wel of het lukt niet,’ was zijn droge antwoord.

‘Een beetje meer enthousiasme mag best, hoor!’ verweet ze hem.

‘Laten we het eerst maar rustig afwachten. Morgen hoor ik meer. Ik laat het je meteen weten zodra er iets bekend is,’ beloofde Rens. Hij parkeerde de auto voor haar appartementencomplex en zette de motor uit. ‘Krijg ik nu iets te eten van je? Ik rammel.’

‘Pizza, chinees of shoarma?’ informeerde Kirsten.

‘Mijn eigen keukenprinses,’ spotte Rens, terwijl hij uitstapte. ‘Laat me raden: als we samenwonen, mag ik iedere avond koken?’

‘Laten we afspreken dat ik op zondag voor het avondeten zorg,’ zei Kirsten met een grijns op haar gezicht. Ze tikte daarbij veelbetekenend op haar mobiel.

Lachend, met de armen om elkaar heen geslagen en elkaar goedmoedig plagend, liepen ze naar binnen. Kirsten bestelde broodjes shoarma die ze voor de tv opaten. Ze kon haar aandacht echter niet bij de film houden die Rens had opgezet. Haar gedachten dwaalden alvast af naar een heel nabije toekomst, als dat huis doorging. Blijkbaar had die woningbouwvereniging een aantal huizen dat al een tijdje leegstond, dus het kon heel snel geregeld zijn, droomde ze. Wie weet hielden ze over een paar weken al de sleutel van hun nieuwe woning in hun handen!

Kirsten had de volgende dag een interview. Voor ze bij haar respondent naar binnen ging en haar telefoon op stil zette, controleerde ze nog eens of Rens al gebeld had, maar dat was niet het geval. Ze kon haar zenuwen maar amper in

bedwang houden en het kostte haar moeite om aandachtig te blijven luisteren naar de vrouw tegenover haar. Dit interview ging over het traject dat het echtpaar had afgelegd, voordat ze hun kinderwens konden realiseren. De vrouw weidde enorm uit over hormoonbehandelingen, injecties, onderzoeken en alles wat er nog meer bij was komen kijken. Maar met resultaat. Trots toonde ze haar dochtertje van vier maanden.

‘Ze is mijn hele leven, ik begrijp niet dat ik zo lang zonder haar heb gekund,’ vertelde ze met tranen in haar ogen.

‘En uw man? Hoe gelukkig was hij bij de geboorte?’ vroeg Kirsten belangstellend.

Er verscheen een afwezige trek op het gezicht van de vrouw. ‘Ach ja, mijn man. Voor hen ligt het anders, hè? Dat blijven zelf kinderen,’ zei ze op spottende toon. ‘Hij vindt het erg vervelend dat de kleine zo veel tijd en aandacht vraagt.’ Ze kietelde de baby onder haar kinnetje, waarop een brede, tandeloze lach werd getoond. ‘Ah, kijk nou, hoe schattig! Laat je vader maar mopperen, schatje. Daar trekken wij ons lekker niets van aan, hè?’ kirde haar moeder.

Kirsten voelde zich er onbehaaglijk onder. Die arme man. Hij had het hele traject samen met zijn vrouw afgelegd en werd nu onder het vloerkleed geschoven. Nu ze eenmaal haar felbegeerde kind had, telde hij niet meer mee, dat gevoel kreeg ze heel sterk. Ze wist nu al dat het haar moeite zou kosten om het verhaal van dit echtpaar objectief op papier te krijgen.

Al krijgen Rens en ik tien kinderen, hij zal altijd op de eerste plaats bij me komen, nam ze zich voor. Dat was het voordeel van dit werk: ze kon het toetsen aan haar eigen leven en er lering uit trekken. Ze hoorde zo veel verschillende verhalen, ze vroeg zich altijd af hoe zij zelf in een dergelijke situatie zou reageren. Soms stond haar mening al vast, zoals nu.

Ze was blij toen het interview achter de rug was en ze weg kon gaan. Het aanbod voor nog een kop koffie sloeg ze af.

‘Nee, dank u, houdt u zich maar met uw baby bezig,’ kon ze niet nalaten te zeggen.

Het eerste wat ze in haar auto deed, was haar telefoon controleren. Rens had nog steeds niet gebeld, constateerde ze teleurgesteld. Zou dat een goed of een slecht teken zijn? Op dat moment van haar overpeinzingen weerklonk het melodietje. Ze liet de telefoon bijna vallen van schrik.

‘Zeg de huur van je appartement maar op,’ juichte hij. ‘We hebben het! Ik heb het huurcontract zelfs al ondertekend, er kan niets meer misgaan.’

‘Echt waar?’ Kirstens hart sloeg een slag over van opwindning. ‘En de sleutel?’

‘Die heb ik nu in mijn handen,’ zei hij trots. ‘Heb jij vanavond tijd om te gaan kijken?’

‘Ik kan nu ook wel, mijn interview is klaar. Dan werk ik dat vanavond uit.’

‘Dat red ik niet. Mijn klant voor vandaag zit al op me te wachten, ik ben al te laat. Ik schat in dat ik rond zevenen klaar ben vanavond. Als jij zorgt dat je klaarstaat, kom ik je ophalen. Dan eten we wel ergens wat als we het huis gezien hebben.’

‘Je hebt toch niet ondertekend voordat je het huis hebt bekeken?’ vroeg Kirsten zich af.

‘Natuurlijk niet. Het is echt leuk, schat. Niet heel groot, maar met meer dan voldoende ruimte voor ons tweeën. Het zijn vier kamers, dus een babykamer straks is ook geen probleem. Er moet alleen het nodige aan opgeknapt worden, maar dat wisten we. Er is lang niets aan gedaan.’

‘Ik kan niet wachten om het te zien,’ zei Kirsten.

Ze hadden dus een huis, een onwerkelijk idee. Hun toekomstplannen waren ineens heel concreet. Binnenkort woonde ze samen met Rens. In een huis waarvan ze eigenlijk niet

eens wist of ze er wel wilde wonen, drong het toen tot Kirsten door. Ze kende de wijk, maar ze had de huizen daar nog nooit vanbinnen gezien. Wat ze ervan wist, had ze van horen zeggen. Rens had alles al beklonken, alsof haar mening helemaal niet meetelde. Hij wist nu al waar ze gingen wonen, terwijl zij nog uren moest wachten om het te kunnen bekijken. Dat klopte niet. Dat was niet wat ze verwacht had bij zijn voorstel om samen te gaan wonen. Ze had graag samen met hem op huizenjacht willen gaan, samen beslissen of ze iets wel of niet wilden huren. Haar aanvankelijke opwindning zwakte behoorlijk af bij de wetenschap dat het contract al was ondertekend en dat zij dus feitelijk niets meer te zeggen had. Als zij dat huis niets vond, had ze simpelweg pech gehad, want het was al geregeld. Ze konden niet meer terug. En hoezo had hij ondertekend? Ze gingen er toch samenwonen, dan hoorde haar handtekening toch ook onder dat huurcontract?

Haar verhaal vlotte die middag totaal niet. Ze was met zo veel andere dingen bezig dat ze zich er niet op kon concentreren. Aan de ene kant was er de blijdschap vanwege het feit dat ze zo'n buitenkansje hadden en direct een huis konden huren, aan de andere kant had ze het gevoel of zij totaal niet meetelde bij zo'n belangrijke beslissing. Dat haalde de glans er wel af.